

PL 2554 - 2010

KINH
ĐẠI BẢO PHỤ MẪU TRỌNG ÂN
KINH VU LAN

CHÙA DƯỢC SƯ – PHÚ AN – LÂM ĐỒNG
ẤN TỐNG

Thay lời tựa

Một lòng thành kính

Một dạ tri ân.

Tôi xin nguyện dâng hương hoa “hiếu hạnh” đời đời kiếp kiếp cúng dường cha mẹ tôi và các bậc cha mẹ đã hy sinh cả đời sống cho con và vì con cùng những người mà tôi mang ơn.

Các vị Phật tử thực hành tri ân, báo ân cố nhiên là trách nhiệm thì:

Đây, kinh Báo Ân! Các vị đã có duyên để đọc chưa. Nếu chưa, các vị hãy đọc đi. Đọc với lòng thành kính. Ánh sáng chân lý của đức Phật sẽ soi sáng các vị. Càng đọc các vị càng thấy bụi ngùi thối thức đến sa lẹ.

Kinh Báo Ân! Các vị đọc, các vị sẽ biết được công sinh thành khó nhọc của cha mẹ một cách tường tận cội nguồn.

Kinh Báo Ân! Các vị đọc, các vị sẽ biết rõ những con đường báo ân cha mẹ. Rồi tùy các vị sẽ tự lực chọn lấy một trong những con đường ấy.

Xin cầu chúc các vị sẽ hái được những bông hoa ngát hương “hiếu hạnh” trên những nẻo đường Báo Ân.

Nghi thức tụng **KINH VU LAN**

(Thắp 3 cây hương, quỳ ngay thẳng, cầm hương ngang trán niệm lớn bài cúng dường.)

CÚNG HƯƠNG

Nguyện đem lòng thành kính

Gởi theo đám mây hương

Phưởng phất khắp mười phương

Cúng dường ngôi Tam-bảo

Thề trọn đời giữ đạo

Theo tự tánh làm lành

Cùng pháp giới chúng sanh

Cầu Phật từ gia hộ

Tâm Bồ-đề kiên cố

Xa bề khổ vòng mê

Chóng quay về bờ giác.

(Xá rồi đọc tiếp bài kỳ nguyện)

KỠ NGUYỆN

Nay chính là ngày chư Tăng kiết hạ, đem đức lành chú nguyện chúng sanh, chúng con một dạ chí thành, cúng dường trì tụng, đem công đức này, nguyện khắp mười phương, ba ngôi Tam-bảo, đức Thích Ca Mâu Ni Phật, đức tiếp dẫn đạo sư A Di Đà Phật, cùng các vị Bồ-tát, tịnh đức chúng Tăng, từ bi gia hộ cho cứu huyền thất tổ, cha mẹ nhiều đời của đệ tử, cùng tất cả chúng sanh sớm rõ đường lành, thoát vòng mê muội, ra khỏi u đồ, siêu sanh lạc quốc, ngưỡng mong oai đức vô cùng xót thương tiếp độ.

Nam mô thập phương thường trụ Tam-bảo.

*(3 lần, rồi đứng dậy cắm hương
và đọc bài kệ Tán Thán Phật)*

TÁN THÁN PHẬT

Đấng Pháp-vương vô thượng
Ba cõi chẳng ai bằng
Thầy dạy khắp trời người
Cha lành chung bốn loại
Quy y tròn một niệm
Dứt sạch nghiệp ba kỳ
Xưng dương cùng tán thán
Ưc kiếp không cùng tận.

Phật chúng sanh tánh thường rỗng lặng
Đạo cảm thông không thể nghĩ bàn.
Lưới đế châu ví đạo tràng
Mười phương Phật bảo hào quang
sáng ngời.

Trước bảo tọa thân con ảnh hiện
Cúi đầu xin thệ nguyện quy y.

CHÍ TÂM ĐẢNH LỄ

- Nam mô tận hư không biến pháp giới, quá hiện vị lai, thập phương chư Phật, tôn Pháp, Hiền Thánh Tăng thường trụ Tam-bảo. *(1 lạy)*

- Nam mô Ta Bà Giáo chủ điều ngự Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật, đương lai hạ sanh Di Lặc Tôn Phật, đại trí Văn Thù Sư Lợi Bồ-tát, đại hạnh Phổ Hiền Bồ-tát, Hộ Pháp chư tôn Bồ-tát, đạo tràng hội thượng Phật Bồ-tát nhất thiết chư Hiền Thánh Tăng. *(1 lạy)*

- Nam mô Tây phương An Lạc thế giới đại từ đại bi A Di Đà Phật, đại bi Quán Thế Âm Bồ-tát, Đại Thế Chí Bồ-tát, đại nguyện Địa Tạng Vương Bồ-tát, Thanh Tịnh Đại Hải Chúng Bồ-tát. *(1 lạy)*

TÁN LƯ HƯƠNG

Kim lư vừa bén chiên đàn
Khắp xông pháp giới đạo tràng mười
phương

Hiện thành mây báu kiết tường
Các Phật rõ biết ngọn hương chí thiền.
Pháp thân toàn thể hiện tiền
Chứng minh hương nguyện phước liền
ban cho.

Nam mô Hương Vân Cái Bồ-tát. *(3 lần)*

Nam mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni
Phật. *(3 lần)*

KỆ KHAI KINH

Vòi vọi trên không pháp thẩm sâu
Trăm ngàn muôn kiếp khó tìm cầu
Con nay nghe đặng chuyên trì niệm
Nguyện tỏ Như Lai nghĩa nhiệm mầu.
Nam mô đại hiếu Mục Kiền Liên Bồ-tát.

(3 lần)

Phật nói KINH VU LAN BỒN

Ta từng nghe lời tạc như vậy:
Một thuở nọ Thế Tôn an trụ,
Xá Vệ thành, Kỳ Thụ viên trung.
Mục Liên mới đặng lục thông,
Muốn cho cha mẹ khỏi vòng trầm luân.
Công dưỡng dục thâm ân dốc trả
Nghĩa sanh thành đạo cả mong đền.
Làm con hiếu hạnh vi tiên,
Bèn dùng tuệ nhãn dưới trên kiểm tầm.
Thấy vong mẫu sanh làm ngựa quỷ,
Không uống ăn tiêu tụy hình hài.
Mục Liên thấy vậy bi ai,
Biết mẹ đói khát ai hoài tình thâm.
Lo phẩm vật đem dâng từ mẫu,
Đặng đỡ lòng cực khổ bấy lâu.

Thấy cơm, mẹ rất lo âu.
Tay tả che đậy, hữu hữu bốc ăn.
Lòng bồn sồn tiền căn chưa dứt.
Sợ chúng ma cướp giựt của bà.
Cơm đưa chưa đến miệng đà
Hóa thành than lửa, nuốt mà đặng đau.
Thấy như vậy âu sầu thâm,
Mục Liên Liên bi cảm xót thương.
Mau mau về đến giảng đường,
Bạch cùng Sư Phụ tìm phương giải nạn.
Phật mới bảo rõ ràng căn cội,
Rằng mẹ ông gốc tội rất sâu.
Dầu ông thần lực nhiệm mầu,
Một mình không thể ai cầu đặng đau.
Lòng hiếu thảo của ông dầu lớn,
Tiếng vang đồn thấu đến cửu thiên.
Cùng là các bậc thần kỳ,
Tà ma ngoại đạo, bốn vì Thiên Vương.

Cộng ba cõi sáu phương tụ tập,
Cũng không phương tế cấp mẹ người.
Muốn cho cứu đặng mạng người
Phải nhờ thần lực của mười phương
Tăng.

Pháp cứu tế Ta toan giảng nói,
Cho mọi người thoát khỏi ách nàn.
Bèn kêu Mục Thị đến gần,
Truyền cho diệu pháp ân cần thiết thi.
Rằm tháng bảy là kỳ tự tứ,
Mười phương Tăng đều dự lễ này.
Phải toan sắm sửa chớ chầy,
Đồ ăn trăm món, trái cây năm màu.
Lại phải sắm giường nằm nệm lót
Cùng thau, bồn, đèn đuốc, nhang dầu.
Món ăn tinh sạch bấu mầu
Đựng trong bình bát vọng cầu kính dâng.
Chư đại đức mười phương thọ thực,

Trong bảy đời sẽ đặng siêu thăng.
Lại thêm cha mẹ hiện tiền,
Đặng nhờ phước lực tiêu khiên ách nàn.
Vì ngày ấy Thánh Tăng đều đủ,
Dầu ở đâu cũng tụ hội về.
Như người thiền định sơn khê,
Tránh điều phiền não, chăm về thiền na.
Hoặc người đặng bốn tòa đạo quả,
Công tu hành nguyện thỏa vô sanh.
Hoặc người thọ hạ kinh hành,
Chẳng ham quyền quý, ẩn danh lâm tòng.
Hoặc người đặng lục thông tấn phát,
Và những hàng Duyên-giác, Thánh-văn.
Hoặc chư Bồ-tát mười phương,
Hiện hình làm sãi ở gần chúng sanh.
Đều trì giới rất thanh, rất tịnh
Đạo đức dày chánh định chân tâm.
Tất cả các bậc Thánh phàm,

Đồng lòng thọ lãnh bát cơm lục hòa.
Người nào có sấm ra vật thực,
Đặng cúng dường tự tứ Tăng thời.
Hiện tiền phụ mẫu của người,
Bà con quyến thuộc thảy đều nhờ ơn.
Tam đồ khổ chắc rằng ra khỏi,
Cảnh thanh nhàn hưởng thọ tự nhiên.
Như còn cha mẹ hiện tiền,
Nhờ đó cũngặng bả niên thọ trường.
Như cha mẹ bảy đời quá vãng,
Sẽ hóa sanh về cõi thiên cung
Người thời tuần tú hình dung,
Hào quang chiếu sáng khắp cùng
châu thân.
Phật dạy bảo mười phương Tăng chúng,
Phải tuân theo thể thức sau này:
Trước khi thọ thực đàn chay,
Phải cầu chú nguyện cho người tín gia.

Cầu thất thế mẹ cha thí chủ,
Định tâm thần quán đủ dừng quên.
Cho xong định ý hành thiền,
Mới dùng phẩm vật đàn tiền hiến dâng.
Khi thọ dụng, nên an vật thực.
Trước Phật đài hoặc tự tháp trung.
Chư Tăng chú nguyện viên dung,
Sau rồi tự tiện thọ dùng bữa trưa.
Pháp cứu tế Phật vừa nói dứt,
Mục Liên cùng Bồ-tát chư Tăng
Đồng nhau tỏ dạ vui mừng,
Mục Liên cũng hết khóc thương rầu buồn.
Mục Liên mẫu cũng trong ngày ấy,
Kiếp khổ về ngạ quỷ được tan.
Mục Liên bạch với Phật rằng:
Mẹ con nhờ sức Thánh Tăng khỏi nạn.
Lại cũng nhờ oai thần Tam-bảo,
Bằng chẳng thì nạn khổ khó ra.

Như sau đệ tử xuất gia,
Vu Lan bồn pháp dùng mà độ sanh.
Độ cha mẹ còn đương tại thế,
Hoặc bảy đời có thể đặng không?
Phật rằng: Lời hỏi rất thông,
Ta vừa muốn nói con liền hỏi theo.
Thiện nam tử, Tỳ-kheo nam nữ,
Cùng Quốc vương, Thái tử, Đại thần,
Tam công, Tể tướng, bá quan,
Cùng hàng lê thứ vạn dân cõi trần.
Như chí muốn đền ơn cha mẹ,
Hiện tại cùng thất thế tình thâm.
Đến rằm tháng bảy mỗi năm
Sau khi kiết hạ chư Tăng tựu về.
Chính ngày ấy Phật đà hoan hỷ,
Phải sắm sanh bá vị cơm canh,
Đựng trong bình bát tinh anh,
Chờ giờ tự tứ chúng Tăng cúng dường.

Đặng cầu nguyện song đường trường thọ
Chẳng ốm đau cũng chẳng khổ chi.
Cùng cầu thất thế đồng thì,
Lìa nơi nạ quỷ sanh về như thiên.
Đặng hưởng phước nhân duyên vui đẹp.
Lại xa lìa nạn khổ cực thân.
Môn sanh Phật tử ân cần,
Hạnh tu hiếu thuận phải cần phải
chuyên.
Thường cầu nguyện thung huyền an hảo.
Cùng bảy đời phụ mẫu siêu sanh
Ngày rằm tháng bảy mỗi năm
Vì lòng hiếu thảo ơn thâm phải đền.
Lễ cứu tế chí thành sắp đặt,
Ngõ cúng dường chư Phật chư Tăng.
Ấy là báo đáp thù ân
Sanh thành dưỡng dục song thân
buổi đầu.

**Đệ tử Phật lo âu gìn giữ
Mới phải là Thích tử thiên môn.
Vừa nghe dứt pháp Lan Bôn,
Môn sanh tử chúng thấy đồng hỷ hoan.
Mục Liên với bốn ban Phật tử,
Nguyện một lòng tín sự phụng hành.
Trước là trả nghĩa sanh thành,
Sau là cứu vớt chúng sanh muôn loài.
Nam mô đại hiếu Mục Kiền Liên
Bồ-tát. (3 lần)**

KINH ĐẠI BẢO PHỤ MẪU TRỌNG ÂN

TÁN HƯƠNG

**Lư hương sạ nhiệt,
Pháp giới mông huân,
Chư Phật hải hội tất dao văn.
Tùy xú kiết tường vân,
Thành ý phương ân.
Chư Phật hiện toàn thân.**

Nam mô Hương Vân Cái Bồ-tát. (3 lần)

KHAI KINH KỆ

**Pháp Phật cao siêu rất nhiệm mầu
Ngàn muôn ức kiếp dễ gặp đâu.
Nay con nghe thấy xin chăm tụng,
Mong đức Như Lai chỉ nghĩa mầu.
Kính lạy đức Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni
Phật. (3 lần)**

PHẬT NÓI KINH

ĐẠI BẢO PHỤ MẪU TRỌNG ÂN

Tôi nghe thế này: Một khi Phật ở trong một tịnh xá, vườn Cấp Cô Độc, cây của Kỳ Đà, cùng các Tăng già, có trên hai vạn, thêm tám nghìn người, cùng chư Bồ-tát.

Bấy giờ Thế Tôn, cùng với đại chúng, nhân buổi nhàn du, đi về phía Nam, thấy đồng xương khô, chất cao như núi, đức Phật Thế Tôn, liền sụp lạy ngay đồng xương khô ấy.

Tôi bạch Phật rằng: Lạy đức Thế Tôn, ngài ở trên ngôi chí tôn, chí quý, thầy cả ba cõi, cha lành bốn loài, thiên thượng nhân gian, thấy đều tôn kính, sao ngài lại lễ đồng xương khô kia.

– Này Anan ơi! Người tuy xuất gia theo ta tu học, trong bấy nhiêu lâu, những sự thấy nghe, đã rộng rãi đâu. Đồng xương khô ấy, hoặc là ông bà hay là cha mẹ, thân trước của ta, ngàn muôn ức kiếp, đời đã cách xa, bởi thế ta nay, chỉ thành kính lễ. Người đem xương này chia làm hai phần, một là đàn ông, hai là đàn bà, phân biệt cho ta.

– Bạch đức Thế Tôn, con xem ở đời, phàm là con trai mang đai hia mào, ai cũng nhận ra, đấy là nam giới. Những người con gái, hương hoa phấn sáp, kiềng xuyến nhẫn hoa, ai cũng nhận ra, đó là nữ giới. Nay người đã chết, xương trắng một màu, chúng con biết đâu mà phân biệt được.

ĐÂY LÀ LỜI PHẬT

- Nay Anan con, về bên nam giới, trong lúc bình sinh, thường thường lui tới, những chốn chùa chiền, nhờ có nhân duyên, nghe kinh lễ Phật, kính mến Tăng già, nợ trần đã qua, hồn về cõi Phật, bao nhiêu xương trắng nhắc thấy nặng hơn là xương nam giới. Còn như nữ giới, trong lúc bình sinh, nhiều lần sinh nở, nuôi nấng con thơ, tổn hao khí huyết, mỗi một kỳ sinh máu đặc trong mình, chảy ra sáu đấu, mỗi người con bú, tám thùng bốn đấu, sữa ở trong mình, giảm bớt tinh anh, cho nên xương nhẹ và có sắc đen.

Tôi nghe Phật nói, thương xót vô cùng, như dao cắt ruột ; nước mắt chứa chan, hai hàng châu lệ, mà bạch Phật rằng:

- Lạy đức Thế Tôn, công ơn cha mẹ, như non như bể, thăm thăm nghìn trùng, lấy gì báo đáp, cúi xin đức Phật, rủ lòng thương xót, dạy bảo chúng con.

- Nay Anan con! Về ân đức mẹ, trong vòng mười tháng, đi lại nặng nề, cứ mang nhọc mệt, khổ không kể xiết.

Khi vừa một tháng, ở trong thai mẹ, khác gì hạt sương dính trên ngọn cỏ, sớm còn tụ đọng, trưa đã tiêu tan, khó lòng giữ được.

Khi được hai tháng, ở trong thai mẹ, hình như sữa đặc, đã chắc gì đâu.

Khi được ba tháng, ở trong thai mẹ, ví như cục máu, đông đặc đỏ ngầu, vô tri vô giác.

Khi được bốn tháng, ở trong thai mẹ, mới dạng hình người.

Khi được năm tháng, ở trong thai mẹ, mới đủ năm hình, chân tay đầu tóc.

Khi được sáu tháng, ở trong thai mẹ, sáu căn mới đủ, mắt tai mũi lưỡi thân hình và ý.

Khi được bảy tháng, ở trong thai mẹ, mới sinh đầy đủ, ba trăm sáu mươi những cái đốt xương, cùng là tám vạn bốn nghìn chân lông.

Khi được tám tháng, ở trong thai mẹ, phủ tạng mới sinh, ý chí mới đủ, chín khiếu mới thông.

Khi được chín tháng, ở trong thai mẹ, mới đủ hình người, ngồi trong bụng mẹ, khát uống nguyên khí không ăn hoa quả, cùng là ngũ cốc, sinh tạng rủ xuống, thực tạng hướng lên, có một dãy núi, gồm có ba quả: một là Tu Di, hai là núi nghiệp, ba là

núi máu. Núi này đồng thời hóa ra dòng máu, rót vào trong miệng.

Ở trong thai mẹ, trong vòng mười tháng, trăm phần toàn vẹn, mới đến ngày sinh. Nếu là con hiếu, chấp tay thu hình, thuận lối mà ra, không đau lòng mẹ. Nếu là con bạc, giãy giụa bãi bơi, khiến đau lòng mẹ, buốt chói từng hồi, như đâm như xỉa, như cấu như cào, như nghìn mũi dao đâm vào gan ruột, đau đớn vô cùng, nói sao cho xiết, sinh được thân này, mừng thay vui thay, yêu thay mến thay!

Phật bảo Anan: Công ơn từ mẫu, gồm có mười điều, phạm kẻ làm con, phải lo báo hiếu.

Những gì là mười?

1- Nhớ ơn mẹ ta, chín tháng mười ngày, cứu mang nặng nhọc.

- 2- Nhớ ơn mẹ ta, khi sinh lúc nở đau
đớn vô cùng.
- 3- Nhớ ơn mẹ ta, khi sinh lúc nở quên
cả lo âu.
- 4- Nhớ lại công ơn, mẹ ăn miếng
đắng, lại nhả miếng ngọt dành dùm
cho con.
- 5- Nhớ lại công ơn, chỗ ướm mẹ nằm,
chỗ ráo xê con.
- 6- Nhớ ơn mẹ ta, ba năm bú mớm,
nuôi nấng thuốc thang, trong khi
sài đẹn.
- 7- Nhớ ơn mẹ ta, giặt diệm hong phơi,
áo quần dơ dáy, ô uestanh hôi, mẹ
đành cam chịu.
- 8- Nhớ ơn mẹ ta, khi đi đâu xa, vì
thương nhớ con, trong lòng cầy cậ,
một chút chẳng ngơi.
- 9- Nhớ công ơn mẹ, vì sanh nuôi con,
mà mẹ cam lòng, tạo bao ác nghiệp.

- 10- Nhớ công ơn mẹ, lòng rất thương
con, trọn đời yêu dấu, không phút
nào ngơi.

ĐỆ NHẤT ÂN:

CHÍN THÁNG MƯỜI NGÀY CƯU MANG NẶNG NHỌC

Bao kiếp, duyên cùng nợ,
Ngày nay, mới vào thai.
Đầy tháng, sinh phủ tạng,
Bảy bảy, sáu tinh khai.
Thân trọng như non thái,
Động tĩnh, sợ phong tai.
Áo the đành xóc xếch,
Gương lược, biếng trang đài.

ĐỆ NHỊ ÂN:

KHI GẦN SANH NỞ

Khi gần ngày sanh nở
Nặng nhọc, khổ vô cùng.
Cưu mang trong mười tháng

**Sanh nở sắp đến ngày.
Đứng ngồi, coi nặng nhọc,
Dáng vẻ tựa ngô ngậy,
Sợ hãi lo cùng lắng,
Tử sanh, giờ phút này.**

ĐỆ TAM ÂN:

SANH NỞ

**Mẹ ta khi sanh nở,
Thân thể đều mở toang,
Tâm hồn như mê mẩn,
Máu me chan hòa đầy.
Chờ nghe, thấy con khóc,
Lòng mẹ mừng rỡ thay,
Đương mừng, lo lại đến,
Rầu rĩ ruột gan này.**

ĐỆ TỨ ÂN:

ĂN ĐẮNG NHẢ NGỌT

Mẹ ta, lòng thành thực,

**Thương con, chẳng chút ngại,
Nhả ngọt, nào có tiếc,
Ăn đắng, nói cùng ai?
Yêu dấu như vàng ngọc,
Nâng niu tay chẳng rời,
Những mong con no ấm,
Mẹ đói rách cũng vui.**

ĐỆ NGŨ ÂN:

XÊ CON TỰ THẤP

**Tự mình nằm chỗ ướt,
Chỗ ráo, để xê con.
Hai vú, phòng đói khát,
Hai tay, ủ gió sương.
Thâu đêm, nằm chẳng ngủ,
Nâng niu tựa ngọc vàng.
Những mong con vui vẻ.
Lòng mẹ mới được an.**

ĐỆ LỤC ÂN:

BÚ MỒM NUÔI NẮNG

**Đức mẹ, dày như đất.
Công cha, thăm tựa trời.
Chở che, coi bình đẳng.
Cha mẹ, cũng thế thôi!
Chẳng quản cam, mù, điếc.
Chẳng hiềm quắp chân, tay.
Bởi vì con ruột thịt.
Trọn đời dạ chẳng khuây.**

ĐỆ THẤT ÂN:

TẮM GỘI GIẶT GIỮ

**Vốn người có nhan sắc,
Lại thêm phấn sáp xông.
Mày xanh như liễu lục.
Má đỏ tựa sen hồng.
Giặt giữ khăn cùng tã,
Dáy dơ chẳng quản công.**

Cốt sao, quần áo sạch.

Búi tóc gọn là xong.

ĐỆ BÁT ÂN:

ĐI XA LÒNG MẸ NHỚ THƯƠNG

**Từ biệt, lòng khôn nhẩn.
Sanh ly, dạ đáng thương.
Con đi đường xa cách
Mẹ ở chốn tha hương.
Ngày đêm thường tưởng nhớ,
Sớm tối vẫn vấn vương.
Như vượn thương con đỏ,
Khúc khúc đoạn can trường...**

ĐỆ CỬU ÂN:

VÌ SANH CON MÀ CAM LÒNG TẠO BAO ÁC NGHIỆP

**Mẹ trải bao gian khổ
Công lao tựa vực trời.
Bồng bế cùng nuôi nấng.
Mong sao con ăn chơi.**

Nhường cơm, cùng xẻ áo.
Mẹ đói rách cũng vui!
Khôn lớn, tìm đôi lứa.
Gây dựng cho nên người.

ĐỆ THẬP ÂN:

MẸ TRỌN ĐỜI THƯƠNG YÊU CON
Công cha, cùng đức mẹ.
Cao sâu tựa vực trời.
Mẹ già hơn trăm tuổi,
Vẫn thương con tám mươi.
Bao giờ ân oán hết,
Tất nghỉ cũng chẳng thôi.
Năm, ngòi, đi và đứng
Thương xót lòng không ngơi.

Phật bảo Anan: Ta xem chúng sanh
dầu được làm người, lòng còn ngu
muội, chẳng nghĩ mẹ cha, công đức kể
ra, như non như bể, chẳng cung chẳng
kính, chẳng hiếu chẳng từ, mẹ mang

thai con, trong vòng mười tháng, ngồi
đứng không yên, như mang gánh
nặng, ăn uống chẳng ngon, như người
mang bệnh, ngày tháng thoi đưa, đến
khi sanh nở, chịu khổ mọi đường,
phút giây hay dở, kinh sợ vô thường,
như giết trâu dê, máu me lai láng, còn
nhiều khổ nữa, mới được thân này, ăn
đắng nuốt cay, nhả bùi nhả ngọt,
nâng niu dưỡng dục, giặt giũ dầy
dơ, không nề gian khổ, bức bối nồng
nàn, rét mướt cơ hàn, lăm than tâm
khổ, mẹ nằm chỗ ướt, ráo để xê con,
ba năm bú mớm, bông bế nâng niu,
dạy bảo đủ điều, lễ nghi phép tắc,
cho ăn đi học, tìm đủ mọi nghề, đưa
đón đi về, cần lao chăm chú, chẳng
kể gì công.

Trái nắng dỏ trời, tuần trăng cuối
gió, bệnh nọ chứng kia, bông hoa sài

đẹn, thang thuốc đâu đâu, một mình lo lắng, chạy ngược chạy xuôi, năm canh vò võ, bệnh con có khỏi, lòng mẹ mới yên, mong con lớn lên, con thảo con hiền, để mà trông cậy.

Không ngờ ngày nay, hóa con bất hiếu, mẹ già cha yếu, con chẳng đỡ đần, cãi vả song thân, nói năng cấn cẩu, giương đôi mắt chầu, khinh rẻ mẹ cha, chú bác ông bà, cô dì chẳng nể, anh em cũng kệ, đánh lộn xảy ra, ô nhục nước nhà, bất trung bất nghĩa, bất hiếu bất lương, phép nước coi thường, mẹ cha cũng kệ, xóm giềng chẳng nể, chửi bới nhau luôn, sớm tối ra vào, chẳng thưa chẳng gởi, nói năng càn rỡ, tự ý làm bừa, cha mẹ cũng thừa, thầy trên cũng mặc!

Bé thì ai chấp, người những nâng niu, dần dần khôn lớn, gai nhọn mọi

điều, chẳng hòa chẳng thuận, thường hay sân hận, bỏ cả bạn lành, giao du bạn ác, tập thói xa hoa, chơi khắp gần xa, thất thường điên đảo, bị kẻ đồ dành, mất cả thân danh, bỏ làng trốn mất, trái ý mẹ cha, ly biệt quê nhà, chẳng nhìn quê quán, hoặc vì buôn bán, hoặc bởi tòng quân, tiếm nhiệm dần dần, trở nên lưu luyến, vợ nọ con kia, chẳng thiết đi về, quê hương bốn quán, ở đất nước người, lại hay rong chơi, bị người lừa gạt, tai vạ liên miên, pháp luật gia hình, tù lao cấm cố, cực khổ mọi điều, chẳng may yếu đau, chứng kia tật nọ, ở chốn tha hương, ai kẻ thích thân, ai người thang thuốc, mẹ cha cách biệt, thân thích biết đâu, cam chịu ưu sầu, quê người đất khách. Khốn khổ gầy còm, không người trông nom, bị người khinh rẻ, lang thang đường ngõ, vì thế

chết đi. Không người mai táng, trường
phên thối nát, giãi nắng dầm mưa,
hài cốt bãi bừa, chó cây nhai xé!...

Mẹ cha thân thuộc, khi được tin
buồn, luống những đau thương, ruột
như dao cắt, hai hàng nước mắt, lã
chã chứa chan, hoặc vì quá thương,
kết thành bệnh khí, hoặc là đến chết,
làm quỷ ôm thây, chẳng để cho ai,
khư khư giữ mãi.

Hoặc là vì con, chẳng chăm học tập,
chỉ mãi rong chơi, nay đây mai đó,
cùng bạn vô loài, làm điều vô ích,
giao du trộm cắp, chẳng sợ lệ làng,
chè rượu nghênh ngang, đánh cờ
đánh bạc, gian tham tội ác, lụy đến
tôn thân, nay Sở mai Tần, lên
đôn xuống phủ, mẹ cha ủ rũ, khôn
khỏi vì con.

Nào con có biết, cha mẹ khổ đau,
trăm nảo nghìn sầu, mùa thu mùa

đông, rét run bức bối, chẳng nhìn sớm
tối, áp lạnh quạt nồng, chẳng viếng
chẳng thăm, chẳng hầu chẳng hạ, mẹ
cha già cả, hình vóc gầy còm, hổ mặt
người nom, dây vò mắng nhiếc, mẹ
cha hoặc góa, trơ trọi một mình, luống
những buồn tanh, như người ngủ trọ,
chiếc gối một phòng, năm canh vò võ,
mùa đông sương gió, rét mướt cơ hàn,
tra gái các con, nào ai hỏi đến, đêm
ngày thương khóc, tự thân tự thương!

Khi đem thức ăn, dâng lên cha mẹ,
thì lại giữ kẽ, rằng ngượng rằng e,
sợ kẻ cười chê. Ví đem quà bánh, cho
vợ cho con, mặt dạn mày dày, không
hề xấu hổ, vợ con dạn bảo, phải
đúng như lời, cha mẹ hết hơi, không
hề hối cải.

Đây là con gái, khi chưa gả chồng,
hãy còn ở chung, tỏ ra hiếu thảo. Khi

đã gả bán, về ở nhà người, một ngày một lưỡi, thiết gì cha mẹ, những ngày giỗ tết, có đảo về qua, ví dù mẹ cha, có gì sơ ý, liền sinh giận dữ, tỏ vẻ oán hờn, chồng chửi nhơn nhơn, đành cam lòng chịu, khác họ khác làng, tình nghĩa keo sơn, hóa ra thâm trọng, mẹ cha máu mủ thì lại sơ tình.

Hoặc đi theo chồng, quê người đất khách, quận nọ tỉnh kia, cha mẹ xa lìa, làng không tưởng nhớ, chẳng viếng chẳng thăm, thư tín cũng không, tuyệt không tin tức, mẹ cha thường nhớ, rầu rĩ ruột gan, luống những bâng hoàng, sớm chiều mong mỏi. Công đức cha mẹ vô lượng vô biên, con chẳng hiếu hiền, ở đời cũng lắm.

Khi ấy đại chúng, nghe Phật nói ra, công đức mẹ cha cao tày non thái,

đều cùng đứng dậy, hoặc tự gieo mình, dập đầu lăn khóc, máu me trào trạt, lai láng cả nhà, chết ngất cả ra, hồi lâu mới tỉnh mà nói lời này: Khổ thay khổ thay! Đau lòng đứt ruột, lũ con ngày nay, tội ác ngập đầu, xưa có biết đâu, mờ như đêm tối, ngày nay biết hối, thì sự đã rồi, đau đớn lòng tôi, trót đà bội bạc, cúi xin chư Phật soi xét kẻ phạm, phóng ngọc hào quang, ra tay cứu vớt, làm sao báo được ân đức mẹ cha. Phật liền nói ra, đủ đầy tám giọng bảo đại chúng rằng:

1/. Ví có kẻ nào, hai vai kiệu công cha mẹ đi chơi, suốt cả mọi nơi, trên rừng dưới biển, hai vai nặng trĩu, mòn cả đến xương, máu chảy cùng đường, không hề ân hận, cũng chưa báo được, công đức mẹ cha kể trong muôn một.

2/. Ví lại có người, gặp khi đói kém, cắt hết thịt mình, cung nuôi cha mẹ, khỏi lúc nguy nàn, riêng mình cam chịu thịt nát xương tan, trăm nghìn muôn kiếp, để báo thâm ân, chẳng được một phần, kể trong muôn một.

3/. Ví lại có người, trải trăm nghìn kiếp, tự tay cầm dao, khoét đôi mắt mình, luyện làm thang thuốc, chữa bệnh mẹ cha như thế cũng là chưa trả được ân, kể trong muôn một.

4/. Ví lại có người, trải trăm nghìn kiếp, đều tự tay mình, cầm dao khoét ruột, móc lấy tim gan, luyện làm thang thuốc, chữa bệnh mẹ cha, như thế cũng là chưa trả được ân, kể trong muôn một.

5/. Ví lại có người, trải trăm nghìn kiếp, vì tội mẹ cha, trăm nghìn vòng dao, băm vằm thân thể, thịt nát xương

tan, như thế cũng là, chưa trả được ân, kể trong muôn một.

6/. Ví lại có người, trải trăm nghìn kiếp, vì báo ơn mẹ, lấy mình đốt lên, làm cây đèn thịt, cúng dường chư Phật như thế cũng là chưa trả được ân, kể trong muôn một.

7/. Ví lại có người, trải trăm nghìn kiếp, vì bệnh mẹ cha, đập xương lấy tủy, để làm thang thuốc, chữa bệnh mẹ cha, như thế cũng là, chưa trả được ân, kể trong muôn một.

8/. Ví lại có người, vì cứu mẹ cha, trải trăm nghìn kiếp nuốt viên sắt nóng, cháy xém cả mình, như thế cũng là chưa trả được ân, kể trong muôn một.

Bấy giờ đại chúng nghe Phật nói rồi, trong dạ bồi hồi, ruột đau như cắt, hai hàng nước mắt, tầm tã như

mưa mà bạch Phật rằng: Con muốn đến ơn công đức mẹ cha, cúi xin Phật đà, rủ lòng chỉ bảo.

Đức Phật liền bảo căn kẽ mọi lời: Nay chúng sanh ơi, muốn đến ơn mẹ, nhất là một lễ nên chép kinh này, kính biểu gần xa cho nhiều người tụng.

Hai vì mẹ cha, đọc tụng kinh này chuyên cần chớ đoạn.

Ba vì mẹ cha sám hối làm chay.

Bốn vì mẹ cha cúng dường Tam-bảo tùy ý sở dùng.

Năm vì mẹ cha, trong sáu ngày trai phải nên nhớ giữ.

Sáu vì mẹ cha, thường hay bố thí làm mọi việc lành.

Làm được như thế, thực là con hiếu cứu được mẹ cha siêu thăng Cực Lạc

phúc đẳng hà sa.

Phật bảo Anan: Ở trên thế gian những người bất hiếu, sau hết duyên trần, nguyên cái xác thân, chôn vùi dưới đất. Còn phần linh giác là cái chân thân, phải vào địa ngục. Chính ngục A-tỳ, vuông rộng tứ vi, tám ngàn cây số, bốn mặt lại có tường sắt tường đồng, lửa cháy tứ tung, toàn dây thép điện, thường có lửa bén, cháy đỏ hồng hồng, bốc cháy tứ tung, thấy mà kinh sợ. Hơn như thế nữa, sấm chớp dùng dùng, chó sắt rấn đồng, phun ra khói lửa, đốt cháy tội nhân. Lại còn nước đồng đun sôi sùng sục, rót ngay vào miệng, những kẻ tội nhân, vì tội bất hiếu, cãi vả mẹ cha, cam chịu cực hình. Ở trong ngục ấy, gươm dao sào gậy, đâm chém suốt ngày, như hạt mưa bay, trên không rơi xuống,

trải trăm nghìn kiếp, không phút nào nguôi, hết hạn ấy rồi, lại vào ngục khác.

Đầu đội chậu máu, xe sắt nghiền thân, mình mẩy chân tay, dập dừ tan nát, một ngày phải chết tới nghìn vạn lần, khổ sở gian truân, vì chứng bất hiếu. Phật lại dạy rằng: Ví có thiện nam hay là tín nữ, thật là hiếu tử, trả nghĩa mẹ cha, in kinh này ra biếu cho người tụng, in được một quyển, được một đức Phật, in được mười quyển, được mười đức Phật, in được trăm quyển, được trăm đức Phật, in được muôn quyển, được muôn đức Phật, phù hộ độ trì, lại tiếp hồn đi về phương Cực Lạc. Đây là lời Phật, chớ có coi thường, địa ngục vẫn vương, khó lòng thoát khỏi!

Bấy giờ Anan cùng chư đại chúng,

trời, rồng, thần, quỷ, dạ xoa, la sát, người cùng phi nhân được nghe Phật nói đều phát nguyện rằng:

Chúng con tận tâm chí thành chí kính, dù trăm nghìn kiếp, thịt nát xương tan nhỏ như vi trần, cũng chẳng dám quên lời chư Phật dạy. Thà rằng lấy kim, cặp lưỡi rút ra, dài trăm do tuần, cho trâu sắt cày, máu chảy chan hòa, thành sông thành suối, con thề chẳng trái lời Phật dạy răn.

Chúng con thề rằng: Thà lấy trăm nghìn, vòng dao giáo mác, đâm chém thân này nhỏ như vi trần, cũng chẳng dám quên lời chư Phật dạy.

Chúng con thề rằng: Thà lấy lưỡi sắt, quán chặt vào thân trăm nghìn muôn kiếp, chẳng tháo cho ra, cực

khổ vô cùng, cũng chẳng dám quên lời chư Phật dạy.

Chúng con thề rằng: Thà đâm thà chém, thà mổ thà xẻ, thà xay thà giã, nhỏ như vi trần, đem cái xác thân, làm nghìn muôn thứ, nào da nào thịt, nào gân nào xương, rơi rớt ngoài đường, trong nhà ngoài ngõ, trải trăm nghìn kiếp, chịu khổ như thế, cũng chẳng dám quên lời chư Phật dạy.

Khi ấy Anan liền bạch Phật rằng: Lạy đức Thế Tôn, đây là kinh gì, lũ chúng con đây, đều muốn tụng trì có được hay chăng. Đức Phật dạy rằng, chúng con nên biết:

Kinh này là kinh Đại Báo Phụ Mẫu Trọng Ân Chi Kinh, tất cả chúng sinh thấy đều nên tụng. Khi ấy đại chúng, nghe Phật nói rồi, tin kính phụng hành lễ tạ mà lui.

1- Kính lạy Đại Báo Phụ Mẫu Trọng Ân Kinh.

2- Kính lạy đức Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật.

3- Kính lạy chư Phật đã đến ân cha mẹ.

4- Kính lạy đức Ma Gia Đại Thánh Mẫu.

5- Kính lạy ngài Quang Mục Đại Thánh Nữ.

6- Kính lạy ngài Diệu Thiện cắt tay cứu phụ vương.

7- Kính lạy ngài Mục Kiền Liên vào ngục cứu mẫu thân.

8- Kính lạy chư vị Bồ-tát đã đến ân cha mẹ.

9- Kính lạy Phật Từ Di Mẫu, Kiều Đàm Di Đại Bồ-tát.

10- Kính lạy thầy Cưu Ma La Thập
phiên dịch kinh này.

KINH TÂM YẾU BÁT NHÃ BA LA MẬT ĐA

Bồ-tát Quán Tự Tại thực hành sâu
xa pháp Bát Nhã ba la mật đa. Ngài
soi thấy năm uẩn đều không, độ thoát
hết thảy khổ ách.

Này Xá Lợi Tử! Sắc chẳng khác
không, không chẳng khác sắc. Sắc tức
là không, không tức là sắc. Thọ,
Tưởng, Hành, Thức cũng đều như thế.

Này Xá Lợi Tử! Tướng Không của
mọi pháp không sanh không diệt,
không nhớ không sạch, không thêm
không bớt.

Cho nên trong Chân Không không
có sắc, không có thọ tưởng hành thức.

Không có mắt tai mũi lưỡi thân ý,
không có sắc thanh hương vị xúc
pháp, không có nhãn thức giới... cho
đến không có ý thức giới. Không có
vô minh cũng không có hết vô minh...
cho đến không có già chết cũng
không có hết già chết. Không có Khổ,
Tập, Diệt, Đạo. Không có trí tuệ cũng
không có chứng đắc. Bởi vì vô sở đắc.

Bồ-tát y Bát Nhã ba la mật đa nên
tâm không quăn ngại. Vì không quăn
ngại nên không sợ hãi, xa hẳn
mộng tưởng điên đảo, đạt tới cứu
cánh Niết-bàn.

Ba đời chư Phật y Bát Nhã ba la mật
đa, nên được đạo quả vô thượng
chánh đẳng chánh giác.

Cho nên biết Bát Nhã ba la mật đa
là đại thần chú, là đại minh chú, là
vô thượng chú, vô đẳng đẳng chú,

trừ được hết thảy khổ, chân thật không hư.

Vì vậy nói chú Bát Nhã ba la mật đa: “Yết đế, yết đế, ba la yết đế, ba la tăng yết đế, bồ đề sa bà ha”. *(3 lần)*

CHÚ VẮNG SANH

Nam mô a di đà bà dạ, đa tha dà đa dạ, đa diệt dạ tha. A di rị đô bà tỳ, a di rị đa tất đam bà tỳ, a di rị đa tỳ ca lan đế, a di rị đa tỳ ca lan đa, già di ni, già già na, chỉ đa ca lệ ta bà ha. *(3 lần)*

Phật A Di Đà thân kim sắc

Tướng tốt quang minh tự trang nghiêm

Năm Tu di uyển chuyển bạch hào

Bốn biển lớn trong ngần mắt biếc.

Trong hào quang hóa vô số Phật

Vô số Bồ-tát hiền thánh chúng

Bốn mươi tám nguyện độ chúng sanh

Chín phẩm sen vàng lên giải thoát.

Quy mạng lễ A Di Đà Phật

Ở phương Tây thế giới an lành.

Con nay xin phát nguyện vãng sanh

Cúi xin đức Từ Bi tiếp độ.

– Nam mô Tây phương An Lạc thế giới đại từ đại bi tiếp dẫn đạo sư A Di Đà Phật.

– Nam mô A Di Đà Phật. *(30 lần)*

– Nam mô Quán Thế Âm Bồ-tát. *(10 lần)*

– Nam mô Đại Thế Chí Bồ-tát. *(10 lần)*

– Nam mô Địa Tạng Vương Bồ-tát. *(10 lần)*

– Nam mô Thanh Tịnh đại hải chúng Bồ-tát. *(10 lần)*

SÁM MỤC LIÊN

Con quỳ lạy Phật Thích Ca,
Chứng minh đệ tử tên là Mục Liên.
Lòng con mộ đạo tu hiền,
Xuất gia theo Phật cầu nguyên hôm nay.
Nghe kinh Phật thuyết bảy ngày,
Minh tâm kiên tánh Như Lai trọn lành.
Lục thông đầy đủ nên danh,
Muôn tìm cha mẹ lòng thành gắng công.
Đến ơn cho bú ẵm bồng,
Liền dùng đạo nhãn xem vòng thế gian.
Thầy vong mẹ khổ muôn ngàn,
Ôm gầy đói khát trong đàng quỷ ma.
Mục Liên kêu mẹ khóc la,
Đau lòng thương mẹ đọa sa diêm đĩnh.
Thanh Đề nhìn thầy con mình,
Mục Liên cứu mẹ hết tình gắng công.

Con ơi! Mẹ đói trong lòng,
Mục Liên nghe nói khóc rờn thở than.
Vội vàng trở lại thế gian,
Bới cơm một bát đem sang mẹ mừng.
Và cơm vô miệng nửa chừng,
Chén cơm hóa lửa phừng phừng thành
than.

Mục Liên xem thầy kinh hoàng
Trong lòng đau đớn khóc than buồn tình.
Mẹ ơi! Niệm Phật độ mình,
Trở về lạy Phật cầu xin mẹ già.
Thích Ca đức Phật phân qua,
Mẹ nguời tội nặng sâu xa nghiệp hành.
Ta truyền cứu tề pháp lành,
Cần cầu tăng chúng tịnh thanh chú
nguyên.

Cầu cho phụ mẫu hiện tiền,
Lục thân quyền thuộc bình yên điều hòa.

Bảy đời phụ mẫu đã qua,
Về trời hưởng phúc sáng lòa hào quang.
Vui chơi thông thả thanh nhàn,
Ngày rằm tháng bảy lập đàn trai tăng.
Sắm cơm trăm món đồ ăn,
Trái cây ngũ quả hương đăng rõ ràng.
Chiều giường bốn nước mừng màn,
Dầu, đường, trà, lá, bạc vàng đựng cơm.
Những đồ vật quý bông thơm,
Thành tâm dọn tiệc Lan Bồn phân minh.
Cúng dường Tam-bảo cầu kinh
Chư tăng tịnh giới giữ gìn nghiêm trang.
Cầu cho thí chủ trai đàn
Tâm hành thiện định vái van chúc
nguyên.
Thanh Đề khổ ách hết liền,
Ngày rằm tháng bảy thành tiên về trời.
Noi gương hiền thảo đời đời

Xót thương phụ mẫu hiện thời nuôi con.
Nhai cơm cho bú hao mòn,
Ơn sâu nghìn nặng thương con hết lòng.
Trời cao đất rộng mệnh mông,
Biển hồ lai láng sánh đồng thái sơn.
Tu hành báo tứ trọng ân
Độ đời ba cõi sạch trơn trọn lành.
Mục Liên đại hiệu tu hành
Báo ân phụ mẫu nên danh độ đời.
Nguyện cầu thí chủ khắp nơi
Cửu huyền thất tổ đồng thời vãng sanh.
Sen vàng chín phẩm nên danh,
Về nơi Tịnh-độ đền thành lạc bang.
Nguyện cho quốc thới dân an,
Khắp cùng pháp giới đạo tràng tịnh thanh.
Nguyện cùng cả thủy chúng sanh
Đồng lo tu niệm vãng sanh sen vàng.

HỒI HƯỚNG

Tụng kinh công đức thù thắng hạnh,
Vô biên thắng phước con hồi hướng
Khắp nguyện trăm nịch bao chúng sanh
Sớm về cõi Phật quang vô lượng.
Nguyện tiêu ba chướng, trừ phiền não.
Nguyện được trí tuệ chơn minh liễu.
Khắp nguyện tội chướng đều tiêu trừ.
Đời đời thường hành Bồ-tát đạo.
Nguyện sanh Tây phương cõi Tịnh-độ,
Chín phẩm hoa sen làm cha mẹ,
Hoa nở thấy Phật chứng vô sanh,
Bất thoái Bồ-tát đồng bạn lữ.

Nguyện đem công đức này
Hướng về khắp tất cả,
Đệ tử và chúng sanh
Đều trọn thành Phật đạo.

TAM QUY Y

– Tự quy y Phật, xin nguyện chúng
sanh hiểu rõ đạo lớn, phát tâm Bồ-đề.

(1 lạy)

– Tự quy y Pháp, xin nguyện chúng
sanh vào sâu kinh tạng, trí tuệ như
biển. *(1 lạy)*

– Tự quy y Tăng, xin nguyện chúng
sanh thống lý đại chúng, hết thảy
không ngại. *(1 lạy)*

Ví có thiện nam hay là tín nữ, thật là hiếu tử, trả nghĩa mẹ cha. In kinh này ra, biếu cho người tụng.

In được một quyển, được một đức Phật ; in được mười quyển, được mười đức Phật ; in được trăm quyển, được trăm đức Phật ; in được muôn quyển, được muôn đức Phật ; phù hộ độ trì, lại tiếp hồn đi, về phương Cực Lạc. Đây là lời Phật, chớ có coi thường.